

kjædt jeg ikke kan negte, at disse Opfordringer til Mindretallet i denne Sal ellers synes mig at være noget komiske. Jeg har ikke i mange Aar et, at nogenfinde en Tilnærmelse fra Mindretallets Side eller en Smøbekommen fra denne Side var fundet nogen velvillig Anerkjendelse fra Flertallets Side, tværtimod er jo ethvert Ord, der idtales fra denne Side af Salen, saa aldeles alt hen i Luften, at det ærede Flertal ikke tager det mindste Hensyn til, hvad der fra denne Side fremkommer. Med Opfordringen til de høitærede Ministre om Smøbekommen synes det mig at staa til akkurat paa samme Maade, thi ethvert af de Ministerier, vi i de forbigangne Aar have haft, som har søgt at vise Smøbekommen mod Flertallet, har, som vi vide, faaet en saadan Tak derfor, at det ikke frister til at gjøre det anden Gang (En Stemme: Saa!). Ja, jeg skal minde f. Ex. om det Fønnesbech'ske Ministerium; der har vistnok ikke i mange Aar været noget Ministerium, der har bestræbt sig saa inderligt for at komme overens med Flertallet, og der er dog intet Ministerium, som har faaet en mere haanlig Tilbagevisning, end dette fik. Hvad dernæst os Andre angaar, skal jeg minde om, at der, sidste Gang da den provisoriske Finantslov hengte truende over Hovedet paa os, var en ikke saa ringe Del af os, der virkelig søgte Erang til at gjøre et Forsøg paa, om man ikke kunde undgaa det, som vi ansæ for en meget uheldig Begivenhed, og som derefter gik ind paa den saakaldte Overenskomst, men hvorledes blev det paa- skjønnet? Der var ikke et Medlem paa denne Side, som gik ind paa Overenskomsten, uden at han blev ralket ned over hele Landet netop af det ærede Flertal, og de stakkels 30 Medlemmer af Flertallet, som gik med til Overenskomsten, maatte staa Skoleret paa alle Valgtribuner i Landet og love godt Veiv og Rod og Bedring, og at de aldrig skulde gjøre det oftere, for at de igjen kunde komme til at staa paa en god Fod med de fortrængte Guder. (Dam: Ikke paa alle alle Valgtribuner). Ja, maaste det ikke var Tilfælbet paa Bornholm, men i alt Fald maa de Herrer jo vide, at Udtrykket „alle“ ikke bruges saaledes, at der ikke kan være en eller anden Krog, som ikke kommer med derunder. Saaledes er det gaaet hidtil med de Forsøg, der fra Mindretallets Side have været gjorte paa en Tilnærmelse til Flertallet. Vi gik, som sagt, i Vandet med Overenskomsten, og vi ere ikke let fristede til at gaa i Vandet oftere, i ethvert Tilfælde ere vi for Diebliffet fuldstændig fritagne for enhver Fristelse i saa Henseende, da det ærede Flertal er kommet ud at drive paa en Isflage, saa langt fra den faste Kyst, at der hverken kan vades eller svømmes til den. Det er det Giendommelige for Flertallet ligesom for Andre, der ere paa Drivis, at medens de ikke ere sig bevidste, at det er dem selv,

der drive, fordi hele deres Omgivelse driver med, saa mene de, at det er Træerne paa Kysten, Kirketaarnene og Byerne, der drive forbi, og saaledes synes hele Verden dem gal, fordi de ikke kunne faae Dinene op for, at det er dem selv, der drive. — Jeg skal tillade mig nogle saa Bemærkninger for at godtgjøre Berettigelsen af, hvad jeg her har sagt. Vi have oftere i denne Sal hørt den Paastand fremsat, at baade Regjeringen, Landstthinget og Mindretallet i denne Sal blev mere og mere reaktionært, hvorimod det ærede Flertal stod paa Forsatningens Grund, men nu er det ganske mærkeligt, at der om selve Landstthingsmand Krieger, om jeg maa tillade mig at nævne ham ved Navn, da jeg ikke erindrer den Kredts, hvor han er valgt, Ordspøreren for Grundloven, som igaar var paa Dntale, blev udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), at han stod aldeles paa samme Standpunkt som ved Grundlovens Givelse, og det er da et godt Vidnesbyrd om, at den nævnte Landstthingsmand i alt Fald ikke er drevnen med Drivis, ligesom det er et Vidnesbyrd om, at alle de Mænd, der staa paa samme Standpunkt som han, heller ikke høre til dem, der ere drevne med Drivis. Naar vi imidlertid ville undersøge, hvorledes det ærede Flertal staaer med sin Paastand lige overfor selve Grundloven, der skulde være den, som skulde hjemle denne Paastand, da forekommer det mig saa ispinefaldende, at hvis der hos Flertallet er den mindste Beredvillighed til at se, hvorledes det selv efterhaanden er gledet længere og længere bort fra sit politiske Udgangspunkt, og det, som i Grundloven hjemler Berettigelse til, saa maa det kunne se det. Hvor finde de Herrer nogen som helst Hjemmel i Grundloven til at fremsætte de Paastande, som ved enhver Leilighed fremkomme i denne Sal om, at der ikke indrømmes dette Thing den tilbørlige Indflydelse ikke alene med Hensyn til de daglige Lovarbejder men ogsaa paa Administrationen i forskjellige Retninger, hvor de tro at ville gjøre en Indflydelse gjældende? og til den Paastand, som vi endog have hørt her i denne Sal, at der ved Sammensætningen af Ministeriet skal tages Hensyn til Flertallet? I Grundlovens tre første Paragrafer, der vel maa betragtes som de egentlig fundamentale Paragrafer, hvorpaa alle de senere ere byggede, have vi en fuldstændig skarp Deling af Statsmagtens forskjellige Dele, idet der siges: „Den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, den udøvende Magt er hos Kongen, og den dømmende Magt er hos Domstolene.“ Hvorledes kan Flertallet i Kraft af dets Plads i denne Sal med nogen som helst Ret forbre Indflydelse paa Administrationen eller paa Valget af Ministeriet eller rettere, at Ministeriets Sammensætning skulde ske af Hensyn til det, da Grundlovens Hovedparagrafer saa bestemt præcisere, at den udøvende Magt udelukkende er hos Kongen. Man vil dog vel ind,